

M O N T E A L E G R E

MAANDEBLAD ten dienste van de Gereformeerde Kolonie te Monte Alegre
Paraná -- Brasil.

R e d a c t i e

M. B O S

A. N A P

R. N A U T A

Adres Redactie: Monte Alegre, Paraná, C.P. 71, Brasil.

Correspondentieadres in Nederland: R.J. Groenveld
Englumstraat 9, Oldehove Gn
Gironr 982435.

Abonnementsprijs: In Brasil NCr\$ 3,35 per halfjaar.

In Holland of elders: f. 5,50 of Am\$ 2,= per halfjaar.

Verschijnt maandelijks.

I N H O U D :

Pag.	2	Schriftoverdenking.
"	4	Hoe het begon (II).
"	6	Novidades do Brasil.
"	7	Oranje boven!
"	9	Gedicht: "Nu slaan de vlaggen wiekend open".
"	10	Rubriek voor de Vrouw
"	11	Persschouw.
"	12	Brief uit het Moederland.
"	14	Zending en Evangelisatie.
"	15	Onderwijs - Opening van de Huishoudschool. - "Passear"
"	17	Kerkelijk nieuws.
"	18	Verenigingsnieuws. Verzoek aan de abonnees. Advertentie.

=====

S C H R I F T O V E R D E N K I N G

=====

D r i e d u i z e n d .

En er werden op die dag toegedaan omtrent
drie duizend zielen. Hand. 2 : 41.

Getallen van de Schrift, - wij ontmoeten ze op tweeërlei manier.
In de apokalypsen (b.v. het laatste bijbelboek).

En in nuchtere, gewone historische berichten, zoals b.v. hier in
Handelingen 2, als ons verteld wordt, dat er op de ene bekende
pinksterdag ongeveer drieduizend werden gebracht tot het "ja"-zeggen
tegenover de op die dag gegeven openbaring.

Wij denken gewoonlijk, dat de getallen moeilijk zijn voor het ver-
staan, als ze in de apokalypsen voorkomen, maar dat ze erg gemakkelijk
zijn, als ze staan in historische berichten.

De apokalyptische getallen immers zijn zwaar om te verstaan.
Verhoudingen worden er op symbolische wijze in uitgedrukt. Maar het is
niet zo gemakkelijk, die verhoudingen ook te "lezen" uit de symbolische
getallen zelf: twee getuigen, honderd vier en veertig duizend verzegel-
den, duizend jaar, twaalf honderd zestig dagen.

Maar, zo denken we dan, de getallen in de historische berichten,
die kosten héél géén moeite; die zijn "letterlijk", en daarmee is
alles gezegd.

Zo zijn we gewoon, de handen in elkaar te slaan van verbazing, als
we lezen: drie duizend, die beslisten in bevestigende zin op Pinkster-
feest.

Maar toch staat het niet zo met die getallen.

Apokalyptische getallen, ja zeker, die zijn moeilijk voor de uit-
legging. Maar, - als we ze eenmaal hebben "uitgelegd", als we eenmaal
de exegetische moeilijkheden hebben overwonnen, dan zijn we eigenlijk
klaar. Want dan geven die getallen ons een blik, en in-zicht in de
geschiedenis, en in haar "zin"; want die getallen zijn gekwalficeerde
geschiedenis.

Maar in de historische berichten hebben we de geschiedenis wel, doch
dan ongekwalficeerd. Het is hier juist de moeilijkheid, die kwalifi-
catie te vinden, ook in die getallen.

Feiten zelf bevatten wel de "zin", de in Gods raad gegeven "zin",
maar de feiten leggen zichzelf niet uit. De uitlegging, de kwalificatie
der geschiedenis, en van haar zin, die komt juist uit andere gedeelten
van de Schrift. B.v. in de dogmatische brieven. Of ook..... in de
apokalyps.

Dus kan een getal uit een historisch boek de kommentaar behoeven
van het apokalyptische getal. Dat laatste legt dan het eerste uit.
Het legt dan wel uit op een zwaar te ontleden manier, maar niettemin,
het is uitlegging.

Zo staan we dan ook voor de cijfers van de eerste pinksterdag.
Ongeveer drieduizend.

Veel ?

Weinig ?

Bemoedigend ?

Ontmoedigend ?

Om te beginnen, - dat woordje "ongeveer" stelt toch wel wat te leur.
Het gaat op pinksterdag er om, dat de mensen worden bekeerd van "Aäron"
en zijn priesters, tot "Melchizedek", tot de Priester naar Melchizedeks
orde.

Nu heeft evenwel Aäron, in de eerste bijbelboeken, heel secure getallen. "Dit zijn de getelden", zo staat er dan. En dan komt er een secuur getal. En later wéér een. En ge kunt vefgelijken, en ge kunt rekenen, en statistieken aanleggen.

Maar vandaag, nu Melchizedeks priesterschap door de Geest wordt aangewezen en uitgeroepen tegenover het volk, vandaag krijgt Melchizedek géén secuur getal. Er staat een "lelijk" "ongeveer" bij. Men wist het niet precies. Het was ook niet secuur aan te geven. Het dopen van die drieduizend ging natuurlijk ook niet op één dag. Het getal is dan ook waarschijnlijk opgemaakt uit de later vastgestelde resultaten. Velen waren evenwel weer vertrokken, anderen traden terug. (Ananias en Saffira zijn toch de enigen niet, die het proces dachten te hebben dóórgemaakt, en die het ten onrechte van zich dachten?) En zo heeft men niet de kans gekregen, precies in de kerkregisters een copie te geven van wat in Gods boeken, boven, geschreven was. Zélfs op díe dag ging het niet, hoewel de volheid des Geestes voller was dan ooit. "Ongeveer".....en dat op de feestdag, die op één na de grootste is, die in de wereldhistorie mogelijk is: slechts één feestdag kan immers daarbóven gaan: de laatste dag. Ongeveer.....

En dan: hoeveel zijn die drie duizend op zóveel aanwezigen? Josephus schat het aantal aanwezigen op 2.700.000. Een geleerde van heden zegt: niet onmogelijk. Veel? Het zou, als het waar was, betekenen 1 op de 900. Veel? Veel als ge let op de verhouding van sprekers en hoorders. Weinig, als ge let op de verhouding van aanwezigen tot ja-zeggers. Nog minder, als ge figuren als een Ananias en Saffira buiten beschouwing laat. Ook al zijn ze niet vermeld. Want dát ze niet vermeld worden, dat de Handelingen geen notarieel register aanleggen, dat behoort óók tot het eigenaartige der openbaringsvormen in de historische boeken. De feiten, de feiten; maar de kwalificatie, dat is een andere kwestie.

Laat nu Josephus maar een overdrijver heten. Neem van zijn getallen maar een groot stuk af, ga uw gang. Ik heb al genoeg gedaan met u en mijzelf, als ik er zeker van ben, dat het getal hier geen kwalificatie zelf is, geen "zin" onfeilbaar onthult, de zin van Gods gedachten, van de verhoudingen, gelijk ze boven bekend zijn van eeuwigheid, van "eer de wereld was". Ik heb nodig het getal der Apokalyps. Twee getuigen. Honderd vier en veertig duizend verzegelden. Een minderheid tegenover de wereld. Een volledigheid in zichzelf. Een rond getal, als ik let op de eeuwige verkiezing, dat groot-vertroostelijke wonder der eeuwige verkiezing.

En nu ben ik weer blij.

Op die dag, op die dag, heeft men óók moeten schrijven: ongeveer. Op die dag, óók op die dag, heeft men niet van de boeken van God in de hemel een copie op aarde kunnen geven. Op die dag kwamen er ook in: de enthousiasten, en de hypocrieten, en de ja-zeggers, die toch hun "neen" hadden volgehouden, heel echt diep van binnen. Op die dag was het een heel groot feest in de kerk; maar, geloofd zij God, óók toen was de kerk niet in vervoering, en niet in visioenen, en niet bovenmenselijk, en niet aan de aarde ontruikt. Ook toen is er de "spanning" geweest, die enerzijds het bergrede-woord: wees volmaakt, gelijk Mijn Vader volmaakt is, parafraseert als: tel secuur, gelijk Mijn Vader secuur telt, - maar die anderzijds weet, geen copieën van hemelse tel-boeken, van daar-boven te kunnen schrijven, en die weet te móeten eindigen met een "ongeveer", en met de wetenschap, dat er vandaag meegeteld worden, die men morgen dood moet slaan met het Woord: Ananias en Saffira.

En nu ben ik weer op de pinksterlijn, ik met mijn kerk, en mijn

kerkeraad, en mijn scriba en mijn lidmatenboek.

Nu is die pinkstertelcommissie geen hemel-commissie, geen bijzonderheid vanwege het bijzondere feest. Nu heeft zij diezelfde spanning als ik en mijn kerkeraad.

En mijn kerk ?

Zal zij de continuïteit met de pinkstertellers bewaren ?

Dan moet zij enerzijds weten, dat, zoveel het aan haar ligt, het haar ernstige wil is, volmaakt te tellen, gelijk de Vader in de hemel telt. En niet één vergeet of voorbij ziet. Geen ster en geen ziel. Maar anderzijds moet zij weten, dat, ook als zij deze roeping aanvaardt, het "ongeveer" er blijven zal, en hetgeen voor ogen is, haar bindt, ook in het tellen.

En deze spanning, dat is de glorie en de zwakheid van de pinksterkerk; daarin heeft zij haar taak, haar werk, haar bestaansrecht.

Niet de volkskerk, maar de aldus in spanning tellende kerk, die is de kerk van onze Here Jezus Christus hier op aarde. Ze is niet in extase, en niet in de hemel. Maar ze is van de Geest vervuld, en op de aarde spreekt zij de grote werken Gods. En ze telt, en ze kan niet verder. En wat er dan verder nog is, dat ligt voor God, en voor de anderen, die een hart hebben, waarin slechts God kan lezen.

Pinksterdag, normale dag - wat een groot geluk is dat.

(Uit: Schriftoverdenkingen van Prof. Dr. K. Schilder, deel I nr 190.)

H O E H E T B E G O N (II)

De voorgeschiedenis van de Kolonie te Monte Alegre

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

In het vorige artikel vertelde ik, dat op de terugweg van de vergadering van "Het Tweede Vaderland" werd afgesproken, dat op de maandag daarop volgend een samenkomst zou worden georganiseerd, waar ik voorlichting zou geven over emigratie naar gereformeerde beginselen. Die vergadering is op de afgesproken datum ook gehouden. Ik had de zaak met mijn kerkeraad besproken, en gevraagd of de broeders er bezwaren tegen hadden, dat die vergadering in de lokalen achter de kerk werd gehouden, en dat ik zou trachten daar enige voorlichting te geven over emigratie. Ik was belast met de taak van herder en leraar in de grote gemeente van Schildwolde en niet verlegen om meer werk. Maar de broeders vonden het direct een zaak van groot belang, en de kerkeraad van Schildwolde heeft van dat ogenblik af aan ook altijd hartelijke medewerking verleend in alles wat de belangen van de emigratie betrof. De broeders drongen er op aan, nu deze zaak op mijn weg kwam, daaraan zoveel mogelijk mijn krachten te wijden.

Die avond was de grote zaal achter de kerk geheel gevuld. Natuurlijk waren de broeders en zusters, die de vorige week mee naar Groningen waren geweest, allen aanwezig, maar verder ook vele andere belangstellenden tot uit Siddeburen toe, waaronder ook verscheidene synodale broeders. U ziet, hoezeer de zaak van emigratie hoofden en harten bezig hield in die dagen vlak na de oorlog.

Na de vergadering geopend te hebben, bracht ik de aanwezigen eerst op de hoogte, hoe we tot deze samenkomst waren gekomen, en wat het doel ervan was. Vervolgens heb ik mijn gedachten uiteen gezet, hoe emigratie naar Gereformeerde beginselen zou moeten worden opgezet, daarbij er op

wijzende, dat ik die gedachten had ontleend aan de praktijk en de werkwijze van de Gereformeerde Friese Emigratievereniging.

Dat betekende: emigratie in groepsverband, met de kerk in het midden. Bij emigratie van losse personen en gezinnen liepen ze gevaar om voor de kerk verloren te gaan en van het geloof te vervreemden. Menigeen is met de beste voornemens naar een ander land vertrokken, die later met zijn gezin door een verstraciden-predikant werd aangetroffen, geestelijk geheel verdwaald. We hebben de kerk nodig om in de weg des Heren te blijven. Bovendien kunnen we zo, als gemeente, onze roeping vervullen, om het Woord van God in het vreemde land uit te dragen onder het volk waaronder we komen te verkeren.

Bovendien kunnen de broeders en zusters elkaar tot steun zijn in al de moeilijkheden, die ze ruimschoots op hun pad zullen ontmoeten (want emigreren is ontberen), en elkaar tot hulp en troost zijn in moeiten en zwarigheden, in leed en verdriet. De kerk verricht ook altijd een sociale taak ten opzichte van degenen, die zwak zijn, die moeiten krijgen op financieel gebied, bij sterfgevallen. En een belangrijk punt daarbij is, dat we onze taal beter bewaren, en zo de toegang behouden voor ons en ons nageslacht tot onze rijke cultuur, tot de rijke bronnen, die de Here in de loop der historie aan ons Nederlanders heeft geschonken, in het bijzonder op het gebied van wat er staat geschreven (Schriftuitleg en wat dies meer zij), en wat er is geschied (onze rijke historie, waarin God de Heere op zo wondere wijze ons volk telkens weer heeft geleid).

Dat was de quint-essense, de hoofdzaak van wat ik die avond gesproken heb. Daarop heb ik de aanwezigen de raad gegeven: richt nu een vereniging op, die zich verder kan laten voorlichten, ook over de technische kant van het emigreren, en die de mogelijkheden onderzoekt, die er zijn, en zich in verbinding kan stellen met de autoriteiten, en kies dan in het bestuur twee boeren, twee landarbeiders en twee mensen, die zich graag willen omschakelen naar de landbouw of de veeveelt of de kippenfokkerij e.d.

Ik dacht dat ik daarmee mijn taak verricht had en het nu verder aan de broeders kon overlaten. Wel hoorde ik in de vergadering fluisteren, toen ik het over de verkiezing van bestuursleden had, "en nog een", maar begreep daarvan de betekenis niet, tot die verkiezing plaats vond. De eerste die verkozen werd, was mijn persoon, en wel als voorzitter van de Emigratie-vereniging Schildwolde en Omstreken.

Ik heb daarop geantwoord: Ja, broeders, daar moet ik eerst eens met mijn kerkeraad over spreken, want ik heb wel wat anders te doen en hoef in deze grote gemeente niet om werk te zoeken. Maar toen ik het weer aan de kerkeraad voorlegde welke gevolgen de vergadering had gehad, zei de kerkeraad: Doen, dominee; het is verstandig, dat die mensen een "geestelijk adviseur" hebben gekozen, die ook tevens connecties heeft in de emigratie-wereld, en wat op de hoogte is met emigratie-vraagstukken.

Toe durfde ik niet meer voor de eer te bedanken, en heb het gezien als een roeping, die op mijn weg kwam. En alzo is het geschied, dat ondergetekende, al was het aarzelend, mee de leiding op zich heeft genomen van een beweging, die tenslotte heeft geleid tot het stichten van de kolonie "Monte Alegre".

Nijverdal

J. van Dijk

(wordt vervolgd)

N o v i d a d e s d o B R A S I L

Periode 10 maart - 10 april 1967.

Op 15 maart jl. aanvaardde de voormalige Minister van Oorlog, Maarschalk Costa e Silva het presidentschap van Brazilië. In zijn installatierede verklaarde hij, dat regeren een moeilijke kunst is, aangezien vooral rekening gehouden moet worden met menselijke gevoelens, die zo vaak kunnen wisselen. De anti-inflatie politiek van de vorige regering zal worden voortgezet, doch er zullen tegelijkertijd wegen moeten worden gevonden om het bedrijfsleven weer op gang te brengen, de werkgelegenheid te bevorderen en de voortdurende stijging van kosten van levensonderhoud te beteugelen. Zijn regering wil verder bedoelde politiek humaniseren, met andere woorden, deze minder zwaar laten drukken op de lagere klassen, aldus de nieuwe President der Republiek.

Als één der eerste maatregelen voor deze humaniteit werd kort geleden aangekondigd een verhoging van het belastingvrije plafond, en wel tot NCr\$ 400,00 per maand.

Met betrekking tot de werkgelegenheid, vooral in de ambtelijke sector, werden maatregelen genomen om de indertijd door de vorige regering op wachtgeld gestelde ambtenaren weer voor benoemingen in aanmerking te brengen.

Wat betreft de buitenlandse politiek zal de voorkeur worden gegeven aan intensivering van de economische handelsbetrekkingen ook met die landen, die een andere ideologie zijn toegedaan, b.v. die van het Oost-blok.

Ongeveer de helft van het aantal Federale Ministers uit het nieuwe kabinet bestaat uit legerofficieren, waarvan velen behoren tot de z.g. "linha dura", de "harde lijn". Tot Minister van Buitenlandse zaken werd benoemd de heer Magalhães Pinto, voormalig Gouverneur van Minas Gerais, die een belangrijke rol in de revolutie van 1964 heeft gespeeld, doch die naderhand oppositie voerde tegen de regering van Maarschalk Castello Branco, evenals enkele andere hoge-Ministers. De nieuwe Minister voor het Leger verklaarde dat de doeleinden van de Revolutie zullen worden nagestreefd.

financien en economie

De nieuwe Federale Minister van Financien, Prof. Delfim Neto, die als staatssecretaris van Financien van São Paulo enigszins orde heeft geteld op de door de vorige regering van deze deelstaat achtergelaten lege schatkist, overweegt een renteverlaging. Hiermede zou getracht worden het bedrijfsleven en de middenstandsklasse tegemoed te komen. In de afgelopen maand ontving Brazilië bezoek van internationale financiers, zoals de Amerikaan David Rockefeller en Jhr Loudon, president van de Shell.

Ook de nieuwe Minister voor de Planning (Economische Zaken), de heer Celso Furtado, heeft nog eens de richtlijnen van President Costa e Silva onderstreept, door de nadruk te leggen op verhoogde produktie en rij initiatief voor het bedrijfsleven. Inmenging van Overheidswege moet tot het noodzakelijke minimum worden beperkt. Hij oefende kritiek uit op het te academische beleid van zijn voorganger Minister Roberto Campos.

landbouw.

Door de landbouwfederatie van de Staat São Paulo, tesamen met andere statelijke en Federale organen, werd aan de President van de Republiek

een memorandum ingediend om de nationale koffie-politiek te veranderen. Evenals in de industriële sektor bestaat het streven ook in de landbouw de productie te verhogen.

Varia.

In São Paulo is in de laatste weken vrijwel in alle sectoren van de gemeenschap veel onrust ontstaan door het vaak impulsieve optreden van de Luchtmacht Kolonel Americo Fontenelle, die door de Gouverneur belast werd met de reorganisatie van het verkeer in deze metropole. Onder politieke druk is de heer Fontenelle, die in Rio de Janeiro onder geheel andere omstandigheden goed werk heeft verricht, deze week (medio april) afgetreden, en zijn de gemoederen weer tot rust gekomen.

Prins Bertil van Zweden bracht een onofficieel bezoek ook aan São Paulo, o.m. voor een onderzoek naar de mogelijkheid tot versteviging der Zweeds-Braziliaanse handelsbetrekkingen.

----- O R A N J E B O V E N !! -----

Donderdagavond 27 april 1967, 7 uur Braziliaanse tijd, 11 uur Nederlandse tijd.

Eindelijk kwam dan het lang verbeide bericht over de geboorte van een nieuwe Oranje-telg. Een Prins !

Sommige kolonisten, die toevallig de radio goed konden ontvangen spoedden zich naar hun bureaus, om het blijde nieuws over te brengen.

En toen, de volgende dag, toen was het feest. Nee, geen georganiseerd feest. Dat moet nog eens gebeuren. Maar feest in de harten. Feest op school. De vlag hing uit bij de ingang van de fabriek, natuurlijk samen met de Braziliaanse vlag.

Ja, die twee moeten altijd heel broederlijk naast elkaar hangen en wapperen. Immers, we zijn gasten in dit land. En dan is ons feest ook feest voor Brasil. Overigens merk je daarvan niet zoveel. Alleen een paar verwonderde vragen, vanwaar nu op eens die vlaggen. Hebben jullie vandaag een dia santa - een heilige dag? En als je ze dan vertelde, dat dit feestvertoon is wegens de geboorte van een prinsenkint, dan waren de reacties hierop vaak even verschillend als de typen mensen, met wie je er over sprak.

Het schoot me ineens te binnen, toen ik die twee vlaggen zag waaien. De ene: Rood, Wit en Blauw, met een frissen Oranje-wimpel er boven. Woordeloos verder, maar diep in ons hart gegrift de zinspreuk van die Oranjetelg, Willem III, de Stadhouder: "Ik zal handhaven". En daarnaast die Braziliaanse vlag, met zijn zinspreuk: "Ordem e Progresso": Orde en Vooruitgang.

Een verschil.

Ik zal handhaven. Wat? Het evenwicht, de godsdienstvrijheid in Europa, de politieke vrijheid in Europa, maar bovenal de zuivere leer der kerk.

Ordem e Progresso: Orde en vooruitgang. Het is zo jammer, dat we van deze zinspreuk niets anders kunnen zeggen dan: materialistisch streven, vrijwel zonder God, zonder ware reformatoische staatkunde.

Ja, deze overpeinzing onstaat bij de ontplooiing van twee vlaggen.

Hoe is het bij de geboorte van dit Prinsenkint?

Is het en zal het zijn: Je Maintiendrai - Ik zal handhaven?

Zal het zijn en blijven: Ik zal 't zijn, Nassau?

WILLEM ALEXANDER CLAUS JORGE FERDINAND, Prins der Nederlanden, Prins van Oranje Nassau, Jonkheer Van Amsberg, als God wil, toekomstig drager van de Kroon der Nederlanden. Een prinsenkint, dat met grote vreugde is begroet. Heet zijn moeder niet Beatrix - "die gelukkig maakt"? Het is waarheid gebleken.

Beter gezegd: God heeft Nederland en Oranje Zijn gunst betoond. Laat ons, bij de voortdurende aanvallen op de monarchie, en bij de voortgaande vervlakking van het historisch bewustzijn, blijven in de weg, waarlangs de Here tot ons komt met Zijn gunst.

Dan wappert die vlag niet tevergeefs, want generlei arbeid, ook niet onze politieke en staatsburgerlijke arbeid, is ijdel in de Here, doch alles geschiedt tot de komst van het eeuwige Koninkrijk van God in de hemel.

Zal dit kind ooit een kroon dragen? Zal het als een ware Oranje opgroeien en zijn volk kunnen dienen?

Wij bidden de Here om Zijn zegen over de overheden, die over ons gesteld zijn; wij bidden ook om voorspoedige regering en een stil en gerust leven. Laat ons ook bidden om de wijze slotsom van deze dingen. Opdat voor volk en staat, voor vorst en onderdaan de uitkomst zeker nag zijn.

Deze zekerheden hebben wij: God, Nederland en Oranje - ze behoren bij elkaar. En ook: Er is geen overheid, dan door God, en alle overheden zijn van God geordineerd. Hier is het plechtanker waar Nederland en Oranje samen houvast hebben, in tijden van beproeving en in tijden van velvaart en vrede.

Geve de Here het zò te zijn.

En ook deze wens is niet ijdel in de Here. En mocht het anders gaan: Onze hoop is op de Here, van nu aan en voor immer. (Ps. 131.)

R. Nauta.

GELUKWENS

De onderstaande gelukwens werd door het Koloniebestuur aan het Prinselijk paar gezonden:

Aan Hunne Koninklijke Hoogheden Prinses Beatrix en Prins Claus, Kasteel "Drakenstyn", Baarn, Holanda.

Via de radio mocht de Nederlandse Kolonie te Monte Alegre met grote blijdschap de geboorte van Uw zoon, een Prins der Nederlanden, vernemen. De leden van de Kolonie zijn de Here dankbaar, dat zij in deze geboorte de gunst des Heren over het Huis van Oranje en Nederland mogen zien en erkennen.

De kolonie te Monte Alegre in Brasil, hoewel ver van Nederland verwijderd, weet zich nauw verbonden aan het Huis van Oranje. Wij gedenken in onze gebeden Uw Huis, en hopen van ganser harte, dat dit Kind in lodes vrees moge worden opgevoed, opdat mede daardoor er toekomst moge zijn voor Oranje.

Monte Alegre, mei 1967.

w.g. J. Cnossen, voorzitter
w.g. A.W. Bos, secretaris.

-- Diverse verslagen en rubrieken, w.o. Jeugdrubriek, Institutie, Weeroverzichten, een gedeelte van de Brief uit het moederland, moesten wegens plaatsgebrek overstaan tot juni. Red.

NU SLAAN DE VLAGGEN WIEKEND OPEN

Nu slaat de vlag van Holland wiekend open.
 Het hard bestel van vrezen en van hopen
 heeft uit, en 't volk, zo lange tijd benard
 om tegenspoed en, schroeiend aan het hart,
 leed dat het sloeg in een eenzelvig rouwen
 vergeet wel niet, doch schikt zich vol vertrouwen.

Te water en te land slaan nu de vlaggen open
 op schepen, die de Maas en Schelde binnen lopen,
 op trawlers voor de kust en vissers in het riet,
 al waar mijn oog ook mast en zeilen ziet,
 staan in de straffe wind de held're rechte banen
 van 't rood-wit-blauwe doek en van oranje vanen.

Keer landwaarts in: Met Zeeland te beginnen,
 steekt vaandel en steekt vlag van torens, tinnen,
 de Hollanden, het Gelderse en het Sticht,
 de Noordelijke landen, Drente en wat ligt
 ten Zuiden van de stromende rivieren -
 een volk trekt op tot een eendrachtig vieren.

En rapper dan door 't drijven der motoren
 zal 't overzees gebied de boodschap horen,
 reppend van West naar Oost, van Oost naar West.
 Vloog ooit een vogel sneller naar het nest
 dan 't hunkerend gedenken van die leven
 zo ver van hier, zo na aan 't hart gebleven ?

De hemel fonkelt van het sterrengruis
 en ergens hier in Holland staat een huis
 waar zich voor 't eerst een kleine kreet laat horen,
 - O land, mijn land, daar is een Kind geboren ! -

Aanhoort de stem, die spreekt na 't woordloos vragen:
 "Ik zal met God in later dagen dragen
 dit volk aan 't hart gelijk ik doe mijn kind.
 Mijn onderzaten, weest het welgezind.
 Zovelen van mijn stam moesten verbloeden
 om U; wilt Gij voortaan dit Kind behoeden."

(fragment)

Jan Campert

Rubriek voor de Vrouw

.....
+++++

Vond U het ook zo plezierig op de laatste Coöperatievergadering te horen, dat de heer Pals de mannen broeders een pluimpje gaf vanwege het hoge peil waarop ze de bespreking van dat vak-technische onderwerp wisten te brengen?

De (vee)voeding kwam hierbij maar heel zijdelings ter sprake, maar vermoedelijk zal de kennis daarvan wel op de zelfde hoogte staan.

Het is een algemeen verschijnsel, dat de kennis van de menselijke voeding een eind ten achter is bij de kennis van de vee-voeding. De economische noodzaak van dit laatste is daarvan wel grotendeels de oorzaak, naast betere onderzoeksmogelijkheden op het gebied van de vee-voeding en proeven met dieren, die gemakkelijker te doen zijn dan met bevolkingsgroepen.

Maar we kunnen in elk geval proberen de achterstand van onze kennis zo klein mogelijk te maken, is 't niet?

Herinnert U zich nog de 6 voedingsstoffen, die ons lichaam dagelijks nodig heeft?

3 liter water	-	ons lichaam bestaat voor 64% uit water (bouwstof)	
+ 375 gram koolhydraten	}	benodigd als energiebron	(brandstof)
+ 80 tot 100 gram vetten			

70 gram eiwitten	-	voor 1/3 deel dierlijke eiwitten	}	(bouwstof)
Zouten	-	kalk, ijzer, fosfor, koper, in miligrammen en		
gamma's	-	aangegeven.		

Vitamines - de hele rij van het alphabeth (beschermende stof)

Zijn deze allemaal even hard nodig? Ja, als U geregeld voedsel op tafel zou zetten, waarin een van deze elementen ontbrak, dan reageert korter of langer tijd daarna het lichaam daarop met verminderde groei (kinderen), dorst (watergebrek), verminderde functie en ziekteverschijnselen, terwijl bij ernstige tekorten de dood kan intreden. Iemand kan van dorst (watergebrek) of van honger (koolhydratengebrek) sterven.

Bij de vier laatstgenoemde voedingsstoffen (vet, eiwit, zouten en vitamines) valt de oorzaak niet zo direct op, als zij in de voeding ontbreken, maar dierproeven hebben ook hiervan de gevolgen duidelijk aangewezen. Maar het voorbeeld van sterfgevallen door vitaminegebrek is nog altijd het verhaal van de Oost-Indië-vaarders, met de vele, vele gevallen van scheurbuik (scorbut), veroorzaakt door het gebrek aan vitamine C, die in de scheepsvoeding van harde beschuit en gezouten vlees ten enen male ontbrak.

Tekorten aan eiwitten in de voeding komen over de hele wereld voor. Ze zijn naaste de slechte hygiënische toestanden vaak oorzaak van grote kindersterfte en in minder ernstige vorm van onvoldoende groei. Vet wordt in de voeding meestal wel voldoende en in de "rijke" landen van de wereld juist te veel gebruikt, waardoor de sterftekans bij overmatig gebruik veel groter is dan bij verminderd gebruik. Ook de zouten, kalium, natrium, calcium, fosfor, jodium, koper en ijzer en mangaan en andere mineralen zijn voor een goed functioneren van ons lichaam noodzakelijk.

Een van de belangrijkste stelregels voor een goede voeding is:
Eet zo gevarieerd mogelijk. Want dan maakt U de beste kans Uw huisgenoten een optimale voeding voor te zetten, waar ieders lichaam en geest wel bij zal varen. Bij de cursus gaan we op een en ander nog wel nader in.

Weekmenu:

- Zondag: Tomatensoep met gehakt; gebraden rundvlees; andijvie, aardappelen; griesmeelpudding met rozella-saus.
- Maandag: Restant tomatensoep, vlees, krotten, aardappelen, ioghurt met een sinaasappel.
- Dinsdag: Bruine bonen, rijst, gebakken uien, kerry-saus, haver-moutpap.
- Woensdag: Sla van witte bonen, gegarneerd met tomaten, sla, eieren en flensjes.
- Donderdag: Omelet, aardappel-puree, sla met sla-saus, drie-in-de-pam.
- Vrijdag: Rijstrand met vleesragout, bietensla, watergruwel.
- Zaterdag: Gehaktbal, bloemkool, aardappelen, wentelteefjes.

J.C. Dees.

P E R S S C H O U W

In "Kerk en Woord" (Zuid-Afrika) troffen wij een artikel aan, dat overgenomen was uit "Canadian Reformed Magazine" (Canada).

DE TAAK VAN DE OUDERLING IN EN VOOR ZIJN WIJK.

In ons eerste artikeltje betoogden we, dat de ouderling als hij zijn werk doet, niet zózeer staat in dienst van de Kerkeraad, maar in dienst van Christus. Hij vertegenwoordigt niet de kerkeraad tijdens het huisbezoek, maar de hemelse Zender. Daaruit mogen we nog enkele praktische wenken onder bovenstaande titel laten volgen.

1. De taak van de ouderling is dus breder, heel wat breder, dan de gezinnen van zijn wijk éénmaal per jaar te bezoeken, en voorts voortaan in de kerk te gaan zitten en berooft van kerkeraadsvergaderingen thuis te komen. Naast de taken samen met de andere kerkeraadsleden in het besturen van de kerk, is hem (samen met zijn wijk-broeder) die bepaalde wijk op het hart gelogd, ja gedrukt. Hij is ook een "herder" van dat bepaalde deel der gemeente, een op-zichter, die nauwlettend en liefdevol toeziet op zijn wijk, meeleeft met de gezinnen in blijde en droeve dagen, die gezinnen speciaal in zijn ambtelijke voorbede gedenkt, en vooral in actie komt, als hij merkt, dat een van de hem toevertrouwd verachttert in de genade en gevaar loopt af te vallen van de levende God.
2. In verband daarmee is het aan te bevelen om een wijk toegewezen aan twee ouderlingen (zulk een wijk moet nocht veel boven de 20 adressen komen) nog weer onder te verdelen, zodat elk der beide broeders nu bepaaldelijk 10 gezinnen zich voor zijn herderlijke liefde en aandacht geplaatst ziet. Het ligt voor de hand, dat dit geen "moeten" is; beide broeders overleggen dat samen, en als ze liever alles samen doen, ook "persoonlijke gesprekken" en blijken van medeleven, accoord, - als ze het dan maar doen! Aan te bevelen is, dat beide broeders zo nu en dan eens samen spreken over de belangen van hun wijk en die voorstaan en bevorderen.

3. Hieruit volgt, dat er dus veel overgelaten wordt aan de wijsheid, het inzicht, de vrijheid en vooral het herdershart van de individuele

udarling! Hij is geen loopjongen van de kerkeraad; hij is representant van de Goede Herder. Hij moet zich dat dan ook terdege bewust zijn. Dat zal hem klein maken in eigen oog, en tegelijk groot in ons oog.. Hij zal veel sterker behoefte gevoelen aan een innig contact met zijn Heiland en Zender.

. Dit heeft ook gevolgen voor het bekende "rapporteren van huisbezoeken" in de vergadering der opzieners. Eenmaal ervan uitgaande, dat het bezoek niet in opdracht van de kerkeraad is gebracht, volgt, dat dus ook niet van alles, wat verhandeld is verslag aan de kerkeraad hoeft te worden gebracht. We weten, dat we hier tegen veel "praktijk" n gaan. We weten ook, dat er zelfs wel "schriftelijke rapporten" uitgebracht worden, vol met details. Ons is ook wel overkomen (het was een echt "overkomen") dat een rapport van een bezoek haast net zo lang duurde als het bezoek; zo op de manier van: en toen zei br. K...., n toen antwoordde ik..... (volgthele toespraak). Wij menen dat dit out is.

natuurlijk, als er bijzondere noden zijn in dat gezin, gaat er een elefoontje naar de betreffende diakenen. Als er afgeweken wordt van de dienst des Heren, en de weg van de tucht moet worden betreden, dan hore de kerkeraad er alles van.

Normaal echter moet het zo zijn, dat alleen het feit van een bezoek vermeld wordt. De gemeenteleden moeten niet de gedachte hebben, dat alles, wat ze tegen hun wijkouderling zeggen, nog eens weer breed uitgemeten wordt in een voltallige kerkeraad. Ze moeten kunnen vertrouwen, dat al wat vertrouwelijk in een huisbezoek verhandeld is, ook als zodanig behandeld wordt en blijft. Alleen in dat vertrouwen aan een huisbezoek worden wat het wezen moet. Een predikant gaat toch ook niet alles wat hij bij zijn bezoeken aantreft, en waarover hem raad gevraagd wordt, of waarin hij pastoraal bezig is, aan de kerkeraad met naam en toenaam mededelen?

De winst van zulk kort rapporteren kan al direct zijn: minder kerkeraadsvergadering, minder langademigheid van rapporteren en meer huisbezoeken.

. Natuurlijk zal het goed zijn, dat wijkouderlingen de predikant ook u en dan opzettelijk in hun wijkwerk betrekken. Waarom gaan ze niet u en dan een avond in de pastorie op bezoek, om met z'n drieën de ijk de revue te laten passeren, drie harten saamgesmeed in herderlijke zorg. Dat zal zowel de predikant als de ouderling veel nut kunnen doen.

G. van Dooren.

R I E F u i t h e t m o e d e r l a n d
 ::

De vorige brief (eind maart geschreven) stond in het teken van de voorbereidingen voor de Generale Synode. U zult nu (eind april) niets anders verwachten, dan opmerkingen over het werk der Synode. Vooral, nu ook deze Synode weer haar werk aan zeer scherpe kritiek onderworpen ziet.

Nu is dat laatste, die kritiek, niet erg, ja zelfs toe te juichen, its.....

oe te juichen, omdat al het kerkewerk steeds genormeerd moet worden aan Gods Woord, omdat we uit de geschiedenis weten, dat óók Generale synoden onschriftuurlijke beslissingen kunnen nemen; omdat de Here ons bevoelen heeft op elkander toe te zien en omdat al Gods kinderen de Heilige Geest ontvangen hebben en dus daarom tot onderscheiden,

kritisieren bevoegd en geroepen zijn (1 Thess. 5:19-21).

Toe te juichen, mits.....die kritiek inderdaad genormeerd is aan Gods Woord, zich gedragen weet door en voortkomt uit liefde tot de kerk des Heren, en vooral ook: mits in die kritiek verdisconteerd is de goddelijke opdracht en 's Heren gave i.v.m. de samenwerking van Zijn kerken, ook in "synodaal verband"; mits die kritiek maar niet vergeet de Schriftuurlijke waarheid van de gulden woorden van K.S.: "Ook voor het kerkverband heeft Christus Zijn bloed gestort".

En juist wat het laatste betreft is er de laatste jaren in de Gereformeerde Kerken een ontwikkeling gaande, die bij velen grote zorgen veroorzaakt.

U hebt, al was het dan vanuit de verte, de polemiek daarover ook wel gevolgd. Ik herinner U aan de houding van enkele synode-leden op de vorige synode (Rotterdam-Delfshaven), maar vooral op de verdediging van dit "weglopen" door vele scribenten. Een enkeling waagde het toen - bij voorbaat - al te spreken over "scheurpapier", doelende op de door die synode nog te nemen besluiten.

Welnu, soortgelijke geluiden horen we nu weer. U weet de geschiedenis al wel.

Tijdens de eerste synode-week besloot de Synode (en nu citeer ik het officiële besluit):.....uit kracht van de belijdenis der waarheid ds B.J.F. Schoep niet te ontvangen als lid van deze gereformeerde generale synode.....

Een ieder die lezen kan en wil, ziet, dat er niet staat, dat ds Schoep heengezonden is; hij kon en mocht niet ontvangen worden. Er lag immers een duidelijke tegenstrijdigheid tussen zijn handtekening onder die "Open brief" en zijn instemming betuigen met de Belijdenis aan het begin van de vergadering.

Het is bovendien opmerkelijk, dat ds Schoep aan de discussie over deze "kwestie" niet deelnam. De praeses der Synode heeft daarvan zijn verdriet en teleurstelling uitgesproken: "Wij nemen daarvan met groot verdriet kennis, temeer, daar u immers het standpunt huldigt, altijd te moeten spreken", aldus ds Deddens.

Vreemd, verdrietig: temidden van de broeders mede-afgevaardigden zwijgen maar later - voor de radio - wel spreken. Meent men echt zo het kerkverband te dienen?

Opmerkelijk ook velerlei reactie.

Ds Plooy meent, dat door dit besluit er zelfs geen sprake meer van is; dat deze synode nog zelfs een synode zou zijn, laat staan een gereformeerde synode. De kerken van Wormerveer en Koog-Zaandijk delen maar dood-leuk mee, dat zij zich niet langer in deze Synode vertegenwoordigd achten, en derhalve de besluiten als onwettig zullen aanmerken.

Vreemd, verdrietig!

Stel, dat de Synode het mis had - 't is beslist niet mis - dan nog mag en kan men niet zo spreken. Een verkeerde beslissing maakt een generale synode toch zo maar niet onwettig?

Als volgens Schrift en Belijdenis gezegd wordt: de Vrijmaking was eis, omdat het ambt aller gelovigen eist zich af te scheiden van hen, die niet van de kerk zijn en zich te voegen bij de ware kerk (art 28 NGB), - als dat gezegd wordt, dan wordt van "zekere zijde" direct geroepen: wat liefdeloos! wat farizeïstisch! en men "raaskalt" over een "vrijgemaakte hemel" en over vragen aan de hemelpoort over 't lidmaatschap der kerk. Maar als 'n synode een verkeerde beslissing neemt, dan is alles wel geoorloofd en het vonnis is direct klaar: onwettig!

Zeker, we houden het verschil tussen synodevergadering en kerkvergadering wel terdege in het oog; 't gaat om het meten met verschillende maatstaven. Alles schijnt geoorloofd.

Bij de voorstellen ter synode-tafel was - wèèr 't zoveelste! -

verzoek, de professoren niet als adviseurs ter synode uit te nodigen. Gelukkig (!) kwam er in de pers reactie tegen dit voorstel, en er werd met nadruk op gewezen, dat prae-adviezen ter synode beter zijn, dan post-adviezen in de pers; bovendien werd doorgegeven, dat van de zijde der Curatoren opgemerkt was, dat het dagelijks werk der prae-adviseurs (hun college-arbeid op onze school) niet geleden had door hun werk ter synode. Elk wel-denkend mens zou zeggen: dat is toch wel een extra pluim voor die broeders! Het normale werk vraagt al zeer veel, en nu hebben de broeders dat werk laten doorgaan en bovendien de kerken nog extra gediend met hun arbeid op de synode.

Maar neen, sommige kerken meenden, dat opnieuw geprobeerd moet worden dit waardevolle en noodzakelijke werk te torpederen. Een scribent merkte naar aanleiding hiervan op: ".....Of is het soms de bedoeling Kamphuis te weren van de synode?".

Dat was vòòr de synode begon.

(wordt vervolgd)

S.J. Sietsma.

Z E N D I N G E N E V A N G E L I S A T I E

Uit de correspondentie met de Zendingscommissie van New-Westminster in Canada lazen we op de laatst gehouden gemeentevergadering iets voor. Ook lazen we het artikel van br. Terpstra in Mission News. En nu het le avond voor het vertrek naar Mato Grosso is (16 mei), om in opdracht van New-Westminster een verkenningsreis te maken teneinde een zendings-terrein te vinden, - nu lezen we nog eens het slot van de laatste correspondentie: "Zending, zoals het in de preck hier verleden zondag werd gezegd, is een zaak van ons allen. En wij zijn als lammeren tussen de wolven. Maar dat zal ons niet deren". En reeds eerder in dat artikel: "Want we weten, dat steeds vanuit de huizen en gezinnen en zondags vanaf de kansel geboden naar Gods troon worden opgezonden".

Het was ook fijn, dat zondag hier in de kerk ook de zegen van de here over deze reis werd gevraagd.

Misschien heeft het volgende cijfermateriaal enige waarde bij een oordeelsvorming over de staat Mato Grosso.

Oppervlakte: Frankrijk + België + Holland + Duitsland + Zwitserland + Italië.

Lengte van het gebied: 1854 km; breedte 1241 km.

Bevolking in 1964: 1.127.000 (0,91 per km²).

Inwoners: Veel Indianenstammen, zoals: Tupis, Jê's, Nuaraques, Bororos en Nhambiquaras.

Hoofdstad: Cuiaba: 45.381 inwoners.

Verkeer: Behalve autowegen in het zuiden, èèn spoorlijn van 1764 km naar Bolivia.

Levensmiddelen: Visvangst, veeteelt, rijstbouw, diamanten, mangaan.

Gebruik van de grond: Landbouw 0,8%, Weide 70,2%, Oerwoud 20,6%,

Niet in cultuur 4,6%, Inproductief 3,8%.

Temperatuur: Gemiddeld 26° C. Hoogste temp. 34 - 38° C.

Laagste temp. 22 - 12° C.

Onderwijs: Mato Grosso: 51,25% kunnen lezen; 48,75% kunnen niet lezen.

Brasil: 48,35% " " ; 51,65% " " "

Leerlingen: aantal scholen

Lager onderwijs (openbaar 65.133

1408

(particulier 21.096

149

		<u>aantal scholen</u>
Middelbaar onderwijs	(openbaar 6.128	27
	(particulier 8.308	29
Hoger onderwijs	(openbaar 154	1
	(particulier 49	1

Gezondheidstoestand: Hoog aantal tropische ziekten.
 In 1960 35 ziekenhuizen met 1763 bedden
 In 21 gemeenten is waterleiding.

Met deze zakelijke gegevens besluiten we deze keer, totdat we de volgende keer, zo de Here wil, met het beloofde reisverslag komen,

A. Nap.

O N D E R W I J S

OPENING HUISHOUDSCHOOL

Het was op 5 mei voor de Schoolvereniging een blijde dag. Immers, hoewel reeds vanaf 1 mei functionerende, werd op deze dag de huishoudschool officieel geopend.

Dit gebeurde in een feestelijk samenzijn van vrijwel alle leden van de kolonie in de kerk, tesamen met de Braziliaanse meisjes, die reeds de huishoudschool bezoeken. Dat zijn er momenteel al 30!

Nadat reeds de gehele dag koortsachtig gewerkt was om de laatste hand te leggen aan het interieur en de expositie van de school, kon mej. Dees 's avonds de eerste vruchten van haar arbeid en aanwezigheid in Monte Alegre door middel van deze opening laten zien. En niet alleen mej. Dees, doch al de leden konden met voldoening het werk hunner handen aanschouwen, en de Here er voor danken.

De voorzitter, br. M. Groenveld had als uitgangspunt bij de opening der vergadering gekozen Ps. 138, waaruit gezongen en gelezen werd, en naar aanleiding waarvan gesproken werd.

Omdat er ook Brazilianen in de vergadering aanwezig waren, heeft br A. Nap het openingswoord in grote lijnen in het Braziliaans herhaald.

Daarna kwam er een agendapunt, wat veel plezier gaf, nl een geschenkenregen, in de vorm van allerlei nuttige voorwerpen, die in de school gebruikt kunnen worden en een plaats kunnen krijgen.

Mej. Dees nam al deze cadeaux, variërend van stofdoeken, vegers, kopjes en schotels, borden, messen, vorken tot judassen, aangeklede poppen, boeken etc., met grote blijdschap in ontvangst. Bij vele cadeaux ontbrak het niet aan de humoristische opmerkingen, gedichten en andere voorstellingen. Geruime tijd ging hiermee heen.

Toen was het ogenblik gekomen, waarop de school officieel geopend zou worden. Allen gingen in optocht vanuit de kerk naar de school, waar door senhor Eliomar een openingsceremonie werd verricht. Deze ceremonie bestond uit het uitknippen van een levensgroot patroon van een kledingstuk, dat getekend was op een groot stuk papier, dat de gehele deurruimte besloeg. Senhor Eliomar deed dit zeer vakkundig, nl. door het patroon iets groter uit te knippen, dan was aangegeven, daarmee kennelijk bedoelende, dat men beter iets te veel, dan iets te weinig kan doen. In zijn korte toespraak noemde hij dit gat, dat thans in het papier is ontstaan, een "buraco de progresso", een poort der vooruitgang (eigenlijk: gat der vooruitgang). Hierna kroop het bestuur en het onderwijzend personeel door dat gat.

naar binnen, gevolgd door alle aanwezigen. Wat daarbinnen te zien was, was voor velen, die in lange tijd geen blik in het gebouw geslagen hadden, een volkomen verrassing.

Alles blonk en schitterde van frisse kleuren en gelakte meubels; op de tafels lag een keur van voorbeelden van werkmateriaal, en op het schrijfbord stond reeds veel wetenswaardigs te lezen.

Gedurende het gezellige doorelkaar heen geloop in de school konden allen kennis maken met de inrichting, en ook werden er enkele dia's vertoond, van lesmateriaal over voeding en hygiëne.

Na ongeveer een half uur werden allen opgeroepen weer naar de kerk terug te keren. Daar werd een koffiepauze gehouden, hetgeen meteen een mooie gelegenheid was om allen weer hun plaats te doen innemen.

Na deze pauze volgde een toespraak van br. A. Nap in het Braziliaans tot de meisjes. In deze toespraak greep de meester de gelegenheid aan om te laten blijken, dat zijn ware naam niet is "Senhor Ebenézer", zoals hem herhaalde malen was overkomen. Integendeel, de naam "Ebenézer" die geschreven staat boven het schoolgebouw, is afkomstig uit het Bijbelverhaal van 1 Samuël 7. Br. Nap lichtte deze naamgeving nader toe en sprak verder over de samenbindende kracht tussen Brazilianen en Hollanders, die ook van deze school kan uitgaan.

Mei. Dees vertoonde zich daarna in een complete Zeeuwse klederdracht, en hield een voordracht, waarin de vindingrijkheid van een bepaald kolonielid getoond werd, nl., de onbeperkte mogelijkheid tot leverantie van breinaalden, vervaardigd van fietsespaken.

Hierna voerden achtereenvolgens het woord de brs. J. Glas, als kerkeraadslid en J. Cnossen als voorzitter van de kolonievereniging. Beide brs wezen op de weldaden des Heren. Br. Glas beklemtoonde de noodzaak om in eenvoud verder te gaan. Br. Cnossen onderstreepte het feit, dat thans iets gerealiseerd wordt, van waarover we altijd al gesproken hebben, nl. iets te betekenen voor de bevolking.

Hierna werd deze vergadering gesloten met dankzegging aan God.

R. Nauta.

" P A S S E A R "

"Passear" betekent volgens het woordenboek "uitgaan, wandelen". In de omgang betekent het zoveel als op reis gaan, boodschappen doen, deels voor plezier, deels uit noodzaak.

We mogen gevoegelijk aannemen, dat wanneer iemand naar Holland reist, hij dit niet wandelende doet. Dus zullen we het maar bij de betekenis van "uitgaan" houden, wanneer we thans kunnen mededelen, dat onze meester in augustus a.s., zo de Here wil, met zijn gezin een reis naar Holland zal maken. Een verlofreis van ca. 5 maanden.

Het zal voor hem en zijn gezin een grote voldoening zijn, wanneer na zoveel jaren zij hun familie weer eens kunnen zien. En niet alleen voor hen, maar ook voor de kolonie. Immers, doordat het een verlofreis is geworden, ligt daarin meteen opgesloten de belofte, eerlang weer op de post terug te keren. En zo is het ook. Als kolonie zijn we blij, dat we de toezegging van de meester hebben, dat hij na zijn verlof nog weer een jaar of vier, vijf zich aan de kolonie wil verbonden zien.

Dat een en ander maar niet zo ineens tot een oplossing gekomen is laat zich begrijpen. De voorbereidingen dateren al van januari 1966. Ook financieel gezien was er aanvankelijk een haast onoplosbaar probleem. Maar ook hierin heeft de Here op ongedachte wijze voorzien.

Zonder dat we er om gevraagd hebben bleek in Holland een actie op gang te zijn gekomen, om gelden voor deze reis in te zamelen. Alles is zonder klokgelui en persacties gegaan. Een comité van leden van de Gereformeerde Onderwijzersvereniging heeft middels enkele circulaires, en een mededeling op een vergadering de harten warm gemaakt en de beurzen doen openen. En het resultaat? Volgens de laatste berichten, maart jl., een bedrag van f. 5.262,- (vijfduizend twee honderd en twee en zestig gulden). Dat is ruim $\frac{2}{3}$ deel van de benodigde reissom!

Op de vergadering, waar uiteindelijk beslist moest worden, wat er zou gebeuren, heerste een dankbare stemming. Zo in de loop van het vorige jaar en dit jaar is de uitslag langzamerhand bij voorbaat vast komen te staan. Want wij geloven, dat deze stoffelijke weldaden van de Here zijn. Zullen we ze dan ook niet dankbaar uit Zijn Vaderhand ontvangen?

Ook de voortgang van het onderwijs is verzekerd. We hebben mej. Dees in ons midden, en mej. Timmerman, die studerende is om eerlang als gediplomeerde onderwijzeres te kunnen optreden, is ook bereid om een deel van het werk op zich te nemen.

Hoewel we reeds herhaalde malen schriftelijk het comité en de secretaris van het comité, de heer De Jong te Heemse, hebben bedankt voor al dit alles, willen we thans ook publiekelijk, in de krant, onze dank uitspreken. Niet ziende op mensen, maar op Hem, die alles bestuurt. En verder hoopt br. Nap het in Holland "nog wel te maken" met de Onderwijzersvereniging; daaraan twijfelen we niet.

R. Nauta.

K E R K E L I J K N I E U W S

.....

KERKERAADSVERSLAG

20 april 1967.

De praeses opent de vergadering en leest uit Gods Woord Openb. 2:8-11. Hij gaat voor in gebed, en heet de broeders welkom. Allen zijn aanwezig. De notulen worden gelezen en vastgesteld.

Ingekomen stukken: Een brief van de Samenwerkende Kerken voor emeritering, waarin medegedeeld wordt, dat het bedrag per ziel verhoogd is tot f. 5,-, met een verantwoording erbij. Dit zal circuleren.

Aan de beurt van aftreden per 1 juni zijn de praeses br. J. Onssen en br. K. Buitenhuis, diaken. Br H. Jans heeft ontheffing uit het ambt gevraagd vanwege zijn gezondheid. Dit laatste wordt besproken en verleend. Besloten wordt om van de kansel bekend te maken, dat er gelegenheid is om ondertekende briefjes in te leveren met namen voor 2 ouderlingen en 1 diaken.

De brs Arend Buitenhuis en Joh. Timmerman zullen spoedig naar Holland vertrekken. Hen zal gevraagd worden de collecten voor de Theologische Hogeschool, de Emigratiestichting en de Emeritering mee te nemen naar Holland en daar af te geven. Verder zal gezorgd worden voor een reisattest voor deze beide brs.

Hierna gaat br. J. Glas voor in dankgebed en sluit de praeses de vergadering.

J. Glas.

KERKERAADSVERSLAG
27 april 1967.

De Praeses opent de vergadering en leest uit Gods Woord 1 Tim. 3: 1-13. Hij gaat voor in gebed en heet de broeders welkom. De notulen worden gelezen en vastgesteld.

Ingekomen stukken: Acta van de Synode te Edmonton, Canada van 1965 en daarbij het jaarboek van de Canadese kerken.

Na bespreking worden uit de groslijst de volgende dubbeltallen voor ouderlingen en diaken vastgesteld:

Voor ouderling, in de vacature J. Cnossen: H. Buitenhuis Sr en K. Buitenhuis; in de vacature H. Jans: A.W. Bos en J. Cnossen.

Voor diaken in de vacature K. Buitenhuis: M. Groenveld en G. Venhuizen Jr.

De verkiezing zal D.V. plaatsvinden op zondag 14 mei a.s.

Hierna worden nog bezoeken afgesproken, waarna br. M. Timmerman voorgaat in dankzegging en de praeses de vergadering sluit.

J. Glas.

-
- Bedankt voor het beroep naar Monte Alegre: Ds W. Wierenga, Zuidbroek en Veendam.
 - Uitslag van de gehouden verkiezingen: Ouderlingen: H. Buitenhuis Sr en J. Cnossen. Diaken: M. Groenveld. Bevestiging D.V. 4 juni a.s.
-

VERENIGING, NIEUWS

mannenvereniging: Nog geen rooster bekend.

vrouwenvereniging, afd. Middag

3 mei: Inl. zr K. Buitenhuis. Kerkgeschiedenis, schets 12.

6 juni: Inl. zr S.J. Veldman. 2 Tim., schets R.h.W. nr 7, 1965.

vrouwenvereniging, afd. Avond.

3 mei: Inl. zr M. Timmerman. Habakuk. schets R.h.W. jan 1967.

Lezen: Zr. I. Nauta-Janssens.

6 juni: Inl. zr N. Venhuizen. Jer. of Babylon, schets 18

Lezen: zr. M. Timmerman.

Jeugdvereniging:

4 mei: Inl. mej. J.C. Dees: "Rondom 1905"

6 juni: Inl. Ella Groenveld: 1 Cor. 5. Schets 7.

4 juni: Inl. Geesje Timmerman: 1 Cor. 6. Schets 8 en 9.

kleine Jeugdvereniging:

6 juni: Inl. Johan Glas: Genesis 11:1-9.

8 juni: Inl. Roelof Timmerman: Genesis 12.

VERZOEK AAN DE ABONNEES.

- In Brasil: Willen de abonnees, die nog abonnementsgelden te betalen hebben, dit binnenkort doen door middel van een brief met ingesloten het verschuldigde bedrag ?

- In Holland: Aangezien een incassering per postkwitantie één gulden per kwitantie kost, mogen wij U vriendelijk verzoeken deze kosten te vermijden en het abonnementsgeld te gireren aan de heer R.J. Groenveld te Oldehove: nr 982435.

VERTENTIE: Het Bestuur van de Coöperatie roept sollicitanten op voor VERKOPER in het Filiaal te HARMONIA, per 1 juli.